

De geur van wilde marjolein

DE GEUR VAN WILDE
MARJOLEIN

Beatrix Baerken

Colofon

Schrijver en omslagontwerp: Beatrix Baerken

Vormgeving: Evidée

ISBN: 9789402186000

Copyright © 2019: Beatrix Baerken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met dank aan mijn dochter Eveline voor het corrigeren en redigeren van dit boek en haar niet aflatende support.

1

Geïrriteerd pakte ik een tissue en probeerde de overtollige mascara weg te vegen met als resultaat een vlekkerige toestand zowel boven als onder mijn ooglid.

‘Waarom doe ik dit eigenlijk’ vroeg ik me af. ‘Ik gebruik vrijwel nooit mascara omdat ik er niet handig mee ben dus waarom nu wel?’ Voor een beachparty waar ik eigenlijk helemaal geen zin in had, maar waartoe ik me had laten overhalen door mijn beste vriendin die op zoek was naar een relatie en vond dat ik ook nodig weer aan de man moest. Vriendschap heeft soms het gevolg dat je dingen doet die je niet wilt doen.

Ik was niet op zoek naar een man. Ik was drieëndertig, had een prima baan, een leuk appartement en een uitgebreide vriendenkring. Na een lange en een aantal korte relaties hoefde ik niet meer zo nodig, althans voor het moment niet. De pijn die het stuklopen van die relaties met zich meebracht overschaduwde het geluk van voor die tijd en ik wilde me niet meer kwetsbaar opstellen.

En ja, ook met veel vrienden ben je soms eenzaam als je geen maatje hebt. Mijn ouders waren een aantal jaren geleden kort na elkaar gestorven en ik had geen broers of zussen. Ieder voorjaar schreef ik me in voor een groepsreis naar een fijne vakantiebestemming. Vaak Noorwegen of Zweden, een enkele maal IJsland, waar ik mijn lijf verwende in de warme zwavelbronnen. Een keer voer ik in de nazomer met de postboot de Hurtigrute langs de Noorse kust. Misschien met de achterliggende gedachte dat je tijdens zo’n reis iets leukers tegen kon komen, maar tot nu toe had geen van mijn medepassagiers mijn hart sneller doen kloppen. Het waren wel vaak aardige mensen van allerlei nationaliteiten. We maakten een praatje in de lift op weg naar een ander dek en als we elkaar in de eetzaal weer tegenkwamen, dan volgde er

soms een uitnodiging om bij hen aan tafel te komen zitten. Alleen zijn geeft ook vrijheid. Als ik behoefte voelde om ongestoord te genieten van de prachtige fjordenkust, dan trok ik me terug op een voordek waar de al opgeborgen dekstoelen stonden en dan koesterde ik me in de zon en ademde ik de zeelucht diep in mijn longen. Het was eind september en daar in de buurt van de poolcirkel al behoorlijk fris. Diep in de kraag van mijn donzen jack gedoken liet ik Noorwegen langs mij heen glijden toen we door de smalle Trollfjord voeren.

Noorwegen, het land van Peer Gynt en van de trollen, geen moment kwam het in me op om eens de zuidkant van Europa op te zoeken.

Ik was alleen met nog vijfhonderd andere passagiers en ik heb me geen moment eenzaam gevoeld.

Het was goed zo.

Maar Hester dacht daar anders over.

De bel rinkelde twee keer, Hester. Nu al? Ik ben nog niet half klaar.

Hester kwam nooit gewoon binnen, Hester stuitte binnen. Een en al leven en vitaliteit, honderd procent mijn tegenpool. 'Ja, je bent mooi zo. Kom op, schoenen aan, nee niet die, je hebt toch wel hakken?'

Op mijn verweer dat je met hakken niet ver komt op het strand repliceerde ze dat dat ook niet hoeft, want als je na het feest met een leuke vent een strandwandeling gaat maken dan doe je dat op blote voeten. En wellicht trek je dan toch ook meer uit.

Het was al flink druk aan de boulevard van Egmond aan Zee en we moesten een aantal rondjes draaien voor we een parkeerplaats vonden. Op het brede strand veel feestelijk geklede mensen en in de strandtent was het stampvol.

‘Lucratieve business het organiseren van zo’n party’ dacht ik nuchter.

Hester verdween naar de bar en kwam terug met twee grote glazen witte wijn. ‘Snel opdrinken, dat zal je humeur wat opkalefateren.’ Was het zo erg dat het opviel?

Hester had gelijk ik moest niet zeuren, als ik dit echt niet gewild had dan had ik thuis moeten blijven. Dus vermande ik me en zette een glimlach op.

Het was eigenlijk wel gezellig, de muziek was goed en met zoveel vrolijke leeftijdgenoten kom je vanzelf in de stemming en al gauw raakte ik in gesprek met een paar leuke vrouwen.

Na een paar uur vond ik Hester geanimeerd kletsend met twee mannen in een hoek van het buitenterras. Er stond een lichte zeebries maar achter glas had je daar weinig hinder van.

Het lawaai van binnen werd hier overstemd door het zacht klotsen van de branding.

‘Ha kijk, daar is mijn vriendin Eva. Eva, mag ik je voorstellen aan mijn nieuwe vrienden Philip Kramer en dit is René... eh ja Claes.’ René was een tengere Belg met een smeug Vlaams accent en een klein ringbaardje. Zijn vriend Philip was twee koppen groter, donker haar en bruingroene ogen. Ik schatte hem achter in de veertig. Ja mooie man, dit paste wel bij Hester.

We bestelden nog een fles wijn en wat hapjes en raakten in gesprek.

René vertelde dat hij beeldend kunstenaar was en dat hij samen met zijn vriendin een atelier in de Auvergne had waar hij beeldhouwde en zij vaak schilderde. Inderdaad hij was geen vrijgezel meer, hoorde dus niet thuis op deze party maar Philip wel en ze hadden zin gehad in een leuke avond.

Philip woonde in Amsterdam maar verbleef meestal in Frankrijk. Hij was projectontwikkelaar en bemiddelde in vakantiehuizen voor Belgen en Nederlanders. Zo had hij René en zijn vriendin Margot leren kennen, hij had voor hen het

huis in Salers op de kop kunnen tikken. René en Margot hadden ieder hun eigen atelier en er waren meerdere slaapkamers. In de lente en zomer gaven ze gedurende een aantal weken lessen in schilderen en beeldhouwen aan mensen die een creatieve vakantie wilden. Hij liet foto's zien van een oud huis met dikke grijze stenen. Het stond wat hoger tegen een heuvel met een schitterend uitzicht over de vallei. Ja, als je daar geen inspiratie kon opdoen...

Ik was blij verrast dat dit zo'n leuke avond geworden was, zo anders dan ik me had voorgesteld en waar ik tegenop gezien had. Geen opdringerige kerels met flauwe grappen. Geen mannen die alleen maar op seks uit waren.

Tegen twaalven liepen we over het strand richting zee en, zoals Hester al voorspeld had, op blote voeten. Het was nazomer maar de avonden waren nog warm. Vrolijk, speels en genietend van het wonder dat zich maar een paar maal per jaar voordeed: de zee lichtte.

Het vochtige zand kleurde lichtgroen tussen je tenen en het schuim van de golven spatte fluorescerend op als we er tegenaan schopten.

Een paar uur later klommen we bij het schaarse licht van de maan tegen de strandgang op en brachten de mannen ons naar Hesters auto op de parkeerplaats. Met het gevoel dat we geen vreemden meer waren namen we afscheid, gezellig en respectvol zoals de hele avond geweest was. Een kus op beide wangen, meer niet.

Philip en Hester hadden kennelijk telefoonnummers uitgewisseld, want Philip riep 'ik bel je!' door het nog open raampje.

Er waren inmiddels zo'n twee weken verstreken na onze beachparty. Ik had er ook niet zoveel meer over nagedacht, had niks meer gehoord van Hester en het was razend druk op het advocatenkantoor waar ik als secretaresse werkte. Er waren opvallend veel aanvragen voor echtscheiding, je zou

geneigd zijn te denken dat veel mensen er tijdens hun vakantie achter kwamen dat er iets ontbrak in hun huwelijk, of dat juist het een aantal weken op elkaars lip zitten te veel was geworden. Een van de drie advocaten was zelf met vakantie dus de werkdruk was groot en ik had verscheidene keren werk mee naar huis genomen.

Ook nu had ik een paar dossiers in mijn tas terwijl ik van mijn kantoor aan de Paardenmarkt naar mijn huisje aan de Kennemersingel liep. Het oude pand was net gerenoveerd toen ik het vier jaar geleden huurde. Het was licht en ruim en het uitzicht over de singel met de grote bomen was het hele jaar door heerlijk.

Ik zette mijn tas op het bureau en gooide mijn jas op een stoel en wilde net de post doornemen toen de telefoon ging.

‘Eva de Winter...’

‘Dag Eva, met Philip Kramer. Ik heb je telefoonnummer van Hester gekregen, hoe gaat het met je sinds onze ontmoeting in Egmond?’

Ik was stomverbaasd, dit was wel de laatste die ik aan de telefoon verwachtte en die verbazing werd alleen maar groter toen Philip me uitnodigde om eens samen iets te gaan eten. Ik had al die tijd gedacht dat hij werk maakte van Hester, of zou die hem gedumpt hebben?

‘Jij weet vast wel een leuk restaurant in Alkmaar, doe maar een voorstel dan maken we er een gezellige avond van en kunnen we bijkletsen. Ik ben net terug uit Frankrijk, ben daar tien dagen aan het werk geweest.’ Geen Hester dus, maar ik had ook niet de indruk gekregen dat hij mij interessant vond daar op het strand van Egmond.

‘Eva?’

‘Eh ja Philip, je overvalt me een beetje. Ja natuurlijk, gezellig. Aan het Waagplein is een goeie pizzeria, ik weet niet of je van Italiaans houdt? Je zit daar wel erg leuk.’

‘Daar ben ik een groot liefhebber van. Kun jij donderdagavond? Dan moet ik in Noord-Holland zijn.’

Donderdag, dat was overmorgen al. Nou ja, ik had niets in mijn agenda dus spraken we af dat hij me tegen zevenen zou halen.

Meteen daarna belde ik Hester.

'Je raadt in geen honderd jaar wie me gebeld heeft, of ja je raadt het wel, want je hebt hem zelf mijn telefoonnummer gegeven.'

Lieve sportieve Hester, altijd blij als een ander blij was 'Ja leuk hè, ik dacht toen al dat hij een oogje op je had. Enige vent. Maak er gewoon een gezellige avond van zonder piekeren. Alles loopt toch zoals het moet lopen. En hou me op de hoogte!'

Man van de klok, precies zeven uur belde hij aan. Ik had een bad genomen, me opgemaakt (nee, geen mascara deze keer) en wat leuks aangetrokken. Ik wist dat ik er goed uitzag. Niet dat het zo belangrijk was vertelde ik mezelf, maar toch.

Hij gaf me een kus op mijn wang en duwde me een bos rozen in de hand. Grijs-rose, mijn lievelingsrozen.

Het was jaren geleden dat iemand zoveel aandacht aan me besteed had.

De pizzeria was stampvol, ik had een vooruitziende blik toen ik meteen na Philips telefoontje een tafel aan het raam voor ons reserveerde met uitzicht op de Waag. Binnen geurde het naar brandende kaarsen, basilicum en oregano. En de saltimbocca was heerlijk.

Philip bestelde een tweede fles Valpolicella ('ik heb een hotelkamer hier in de stad dus ik hoef niet meer te rijden') en vroeg honderd uit over mijn werk, mijn familie, mijn verleden.

Het was vertrouwd alsof ik hem al heel lang kende en ik had er geen moeite mee hem deelgenoot te maken van mijn tot nu toe mislukte relaties.

'Jouw probleem is dat je teveel geeft en te weinig vraagt. Je bent gewoon te lief en daar maken mensen graag misbruik van.' Ja, zo voelde het ook een beetje maar dat had nog nooit iemand tegen me gezegd en ik had dat nooit tegen iemand durven opperen.

Ik genoot zo van de aandacht die ik kreeg dat het me niet direct opviel dat hij weinig over zichzelf vertelde. Maar ik was wel nieuwsgierig.

'En jij, vertel iets over jouw leven. Ben je getrouwd geweest, heb je kinderen?'

Ja, hij was inderdaad kortstondig getrouwd geweest en nee, ze hadden geen kinderen. Ze waren al jaren geleden uit elkaar gegaan. En voor ik het wist vertelde hij weer honderd uit over zijn werk en zijn liefde voor Frankrijk.

Het was na elfen toen we arm in arm naar mijn huis wandelden, ik rozig van de wijn en het uitgebreide tafelen.

We stonden voor mijn voordeur en ik wist niet wat er zou gaan gebeuren, naast de wijn steeg ook de adrenaline naar mijn hoofd.

Philip nam mijn gezicht tussen zijn handen en drukte een voorzichtige kus op mijn lippen 'zullen we dit nog eens doen, mag ik je bellen? Ik wil je graag beter leren kennen Eva'

Ik wist niet of ik blij of teleurgesteld was, de adrenaline zakte met dezelfde snelheid als waarmee hij omhooggeschoten was.

'Ja Philip, ik vond het een heerlijke avond en het lijkt me enig om dat een keer te herhalen.'

Ik zoende hem terug, stak de sleutel in het slot en liep naar boven.

Als hij mee naar boven gewild had om daar het bed met me te delen dan zou ik dat geweigerd hebben maar het gaf me een katterig gevoel dat hij het niet geprobeerd had.

Het rode lampje van het antwoordapparaat knipperde, Hester. 'Bel me om te zeggen hoe het was, kan niet schelen hoe laat. Ja, behalve als hij blijft slapen natuurlijk.'

‘Ja met Eva. Hij blijft dus niet slapen, het was een oergezellige avond alleen, ik heb het gevoel dat ik naar een film uit de vorige eeuw heb zitten te kijken....’

Er ging een aantal weken voorbij waarin ik niets van Philip hoorde, behalve een prachtige ansichtkaart uit de Auvergne. Hij zat dus weer in Frankrijk. En plotseling belde hij ‘zelfde tijd, zelfde plaats, ander menu?’ Ik schoot in de lach ‘zal ik dan maar weer dezelfde tafel reserveren?’

Het was weer heerlijk maar anders dan toen. Philip was gespannen en toen ik daar een opmerking over maakte zei hij dat het kwam door de enorme werkdruk. Dit keer vertelde hij meer over zijn verleden. Zijn vader was overleden en zijn moeder was hoogbejaard, maar nog heel actief en helder van geest. De liefdevolle manier waarop hij over haar sprak gaf me het idee dat hij haar adoreerde. Hij was enig kind.

Philip vertelde dat hij in Rotterdam was opgegroeid en dat hij na de middelbare school aldaar in Delft bouwkunde gestudeerd had. Hij kwam dan in de vakanties naar huis en in die periode was een relatie ontstaan met Jorien, een jeugdvriendinnetje. Ze hadden zich verloofd en na zijn afstuderen waren ze getrouwd. En toen ging het na twee jaar mis. ‘Waarom? Ja, ik weet het niet, het klikte niet meer.’ Zij was inmiddels gelukkig getrouwd met een ander.

Ze spraken elkaar niet vaak maar het contact was goed, ze waren op een prettige manier uit elkaar gegaan. Philip had zich op zijn werk gestort en was niet meer aan relaties toegekomen. Had het ook niet gemist, tot hij mij tegenkwam.

We stonden weer bij mijn voordeur en ik verwachtte eenzelfde afscheid als de vorige keer maar tot mijn verrassing vroeg Philip of we bij mij nog een afzakkertje konden drinken.

En eenmaal boven sloeg hij zijn armen om me heen en zoende hij me innig op mijn mond.

Toen ik zijn kus beantwoordde gleden zijn handen onder mijn blouse en begon hij mijn bh los te maken. Weer de wijn, de eenzaamheid van de laatste jaren, de behoefte aan tederheid die zo sterk was, dat alles brak mijn toch al geringe weerstand en we belandden op mijn bed.

Philip bleef niet slapen, hij wilde naar zijn hotel, want de volgende morgen moest hij heel vroeg op pad. Ik vond het jammer, wilde nog geen afscheid nemen van het beminnen en bemind worden maar had geen weerwoord.

‘Ja, met Hester’

‘Hij is weer niet blijven slapen maar we hebben wel.....’

Het duurde een poosje voor ik Philip weer te zien kreeg maar in die tussentijd overlaadde hij me met attenties. Als ik 's avonds van mijn werk thuiskwam dan werd ik bij de voordeur al opgevangen door mijn inmiddels nieuwsgierig geworden buurvrouw die een pakje voor me in ontvangst genomen had. Er werden bloemen bezorgd, bonbons en een mooie mandfles Chianti. En een ansichtkaart van de prachtige Auvergne en een brief waarin hij vertelde hoe heerlijk hij het had gevonden om bij mij te zijn. Dat hij me miste en dat hij gauw weer zou bellen.

Ik was nogal in verwarring. Het was moeilijk om niet verliefd te worden op deze man met zijn prachtige gespierde lijf, die karakteristieke kop en ogen in de kleur van een ontoegankelijk moeras. Een man met verfijnde manieren, hoffelijk en warm. Maar ik miste iets.

Die avond na ons tweede diner was in bed geëindigd, niet onverwacht maar anders dan ik me voorgesteld had. Na vier seksloze jaren steeg het bloed me naar de wangen toen zijn handen mij uitkleedden en mijn lijf streelden. Philip was lief maar ik miste de passie die je bij zo'n eerste keer verwachtte.

‘Hoe was het?’ had mijn op sensatiebeluste vriendin gevraagd toen ik haar ’s avonds belde.

‘Weet je Hester het was best fijn maar ja hoe moet ik het zeggen, het was meer zoals ik me seks voorstel als je vijfendertig jaar getrouwd bent. Lief, leuk, snel. En dan je pyjama weer aan en slapen. In dit geval je nette pak, want je moet morgen weer vroeg op.’

‘Welgemanierd vrijen bedoel je?’

‘Ja, zoiets.’

Het gekke is dat ik van nature helemaal niet zo’n woeste tante ben, integendeel. Tederheid vind ik heerlijk en gewelddadige mannen een gruwel. Ja, ik was behoorlijk in verwarring over deze relatie.

Weer verstreken een paar weken.

Ik werd in beslag genomen door mijn werk, het was nog steeds druk.

Al met al was er even geen tijd om aan Philip te denken en dat was comfortabel, want ik wist nog steeds niet wat ik wilde en ik had wat tijd nodig om weer in balans te komen.

Na een poosje betrapte ik me erop dat ik iedere keer als de telefoon ging en het niet Philip was, een lichte teleurstelling voelde. Hij betekende meer voor me dan ik had willen toegeven.

En toen belde hij plotseling ‘ik kom morgen naar Alkmaar. Wat wil je liever, uit eten of zal ik voor je koken?’ De man bleef me verbazen, ‘kun jij dat dan?’

Ik moet tot mijn schande bekennen dat ik daar weinig van terecht breng en de maaltijden bestaan bij mij meestal uit half- of helemaal kantenklare gerechten. Mijn culinaire hoogstandjes gaan doorgaans niet verder dan een voorgekruide schnitzel met een maaltijdsalade van Albert Heijn en frietjes uit de oven.

‘Het is een van mijn hobby’s.’ zei Philip vrolijk. Waar vind je zo’n man?

Hij kwam, omarmde me en zei 'ik heb je gemist' en ik smolt. Romantiek was uiteindelijk veel belangrijker dan wilde seks. Hij gaf me een doosje en toen ik het opende lagen op een bedje van zwarte satijn twee gouden oorhangers met licht en donkeroranje ingelegd email. Volcan d'Auvergne Lava stond op het kaartje. Heel voorzichtig zocht hij de gaatjes in mijn oren om de sieraden erin te hangen zonder me pijn te doen. Ik keek in de spiegel, ze waren zeldzaam mooi. Het leek inderdaad nog niet gestolde lava.'Toen ik ze zag dacht ik dat ze mooi bij je donkerbruine haar zouden passen.' Ik vloog hem om de hals 'dank je wel' en toen ging hij koken.

Onvoorstelbaar dat iemand in een uurtje tijd zo'n maaltijd kan toveren. Hij had alles meegebracht en duwde mij mijn keuken uit met een 'schenk jezelf een glas wijn in en ga lekker zitten. Je hebt vast hard gewerkt vandaag, ik red me hier wel.'

Een paar uur daarna hingen we voldaan op de bank. De kaarsen waren half opgebrand en we schonken ons nog een laatste glas in van de bijna zwarte Cahors wijn die Philip uit Frankrijk meegenomen had.

Philip speelde met zijn wijnglas. Ik keek naar zijn handen, slank maar krachtig. Ik hou van mooie handen.

Philip belde met regelmatige tussenpozen, of liever gezegd met onregelmatige tussenpozen, want het werk in Frankrijk nam hem in beslag en hij wist nooit van tevoren wanneer hij er een paar dagen tussenuit kon. Ik begreep dat hij een opdracht had weten binnen te slepen voor een groot resort aan de zuidkust van Frankrijk tegen de heuvels ergens in de buurt van Sète.

Hoe snel went een mens aan een comfortabele situatie. Ik besepte dat ik in die vier jaar zonder partner bijna vergeten was hoe het voelt om dingen samen te doen. Hester en ik ondernamen wel veel, maar gaan stappen met een vriendin is iets anders dan de twee-eenheid van een relatie. En daar

begon het met Philip op te lijken. Het was misschien iets minder spannend, maar ik voelde me geborgen.

Hester had via een of andere datingsite een jonge tandarts leren kennen en was in de zevende hemel. Hij was net afgestudeerd en negen jaar jonger dan zij en ik begreep dat het nogal onstuimig was. Wat ik miste in mijn relatie daarvan kreeg zij het volle pond, maar ik kwam tot de conclusie dat ik niet met haar zou willen ruilen omdat ik niet warm zou kunnen worden van wat in mijn ogen nog een schooljongen was.

In een moment van zelfreflectie vroeg ik me af hoe, als ik een bouwtekening had mogen maken van de man die ik graag op een wit paard had zien aan komen draven, deze eruit gezien had.

Dat zou een lange atletische man zijn met donker haar, mooie handen, een warme bariton en een karakteristieke kop met ondoorgroendelijke ogen. Philip scoorde op alle punten.

En de man van de bouwtekening zou mij wellicht ietwat hartstochtelijker bemind hebben dan Philip deed, maar dat hadden mijn vorige vriendjes wel gedaan en die hadden het op een gegeven moment af laten weten omdat ze iemand tegenkwamen die spannender was. En, vertelde ik mijzelf, dat wilde gaat er op den duur toch vanaf en de zekerheid van een partner die betrouwbaar is en waar je op kunt bouwen, is meer waard dan een relatie vol passie die in verdriet eindigt. Ik was drieëndertig nu en ik besefte maar al te goed dat, als ik mijn stille wens om moeder van een gezin te zijn vervuld wilde zien, ik niet te lang meer zou moeten wachten. Een gedachte die ik lang weggestopt had maar die nu weer boven kwam drijven.

Hoeveel Philip voor me was gaan betekenen besefte ik toen hij op een van die avonden zei: 'we moeten eens praten.'